

[Pia Kjærsgaard]

indflydelse på kollegier og ungdomsboliger. Man vil altså ikke betale, hvad det koster, men man vil gerne deltage i driften.

Over samme læst går socialdemokratiets forslag med ekstrabevillinger til ungdomsboliger. Det er blot et mindre antal, man vil have opført, men som sædvanlig også for dette parti tager man overhovedet ikke højde for, hvad tingene koster, og anviser ikke, hvor der kan spares.

Jeg må selvfølgelig sige, at jeg tror, alle er bedst tjent med, at ingen af forslagene bliver vedtaget. De tanker, der er nedfældet i forslagene, er pæne og nydelige i et ungdomsår, men som sagt er der intet økonomisk grundlag for at gennemføre dem.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Ordføreren vedrørende beslutningsforslag nr. B 7 angående en ny ungdomsboligpolitik, hr. Albrechtsen, har ordet.

Albrechtsen (VS):

Fru Pia Kjærsgaard har helt ret i, at tilstandene er ved at nå derhen, hvor man kan få ganske uhyrlige summer om ikke for krybekældre, så dog for de mest usle beboelser, som tænkes kan. På det ene punkt nærmer vore virkelighedsopfattelser sig nok hinanden.

Vi hilser det i VS meget velkommen, at også socialdemokratiet nu har fremsat et forslag om de unges boligsituation. Det er rigtigt, som SFs ordfører sagde, at de to forslag i mangt og meget minder om hinanden; i deres sigte er de ens, og i deres udmøntning har de mange fælles træk. Det er også rigtigt, som SFs ordfører sagde, at de på nogle punkter supplerer hinanden og, synes jeg, også på en god og brugbar måde. Derfor må vi konstatere, at der ville kunne gennemføres en udmærket og tilfredsstillende ungdomsboligpolitik i dette land, hvis det stod til de tre partier SF, socialdemokratiet og VS.

Desværre må vi også konstatere, at de tre partier ikke tilsammen i øjeblikket har et flertal i folketinget, og derfor lader disse to forslag sig altså ikke gennemføre på baggrund af den debat, der har fundet sted her. De lader sig først gennemføre efter et folketingsvalg, som også af den årsag forhåbentlig snart vil komme.

Jeg synes, det er mærkeligt, at hr. Estrup kan mene, at forslagene om forøgede kvoter er ubegrundede. Hr. Estrup var selv inde på, at der i mange år slet ikke blev bygget ungdomsboliger, og at det selv med en betydelig kvotaforhøjelse alligevel ville være nødvendigt også at tage andre instrumenter i brug. Ikke desto mindre finder hr. Estrup forslagene om kvotaforhøjelser ubegrundet. Det er en argumentation, som er vanskelig at forstå.

Specielt gælder det, at den udmøntning af kvotaforhøjelsen, som ligger i VS' forslag, netop går ud fra den tankegang, som hr. Estrup i og for sig var inde på, nemlig at det er her og nu, det akutte behov findes, og ikke måske helt så meget i slutningen af 1990'erne. Derfor går VS-forslaget faktisk ud på at fremrykke det tidsrum, hvori vi bygger virkelig meget, og det er begrundelsen for, at vi går op på 5.000, hvor det socialdemokratiske forslag har en lidt mere udstrakt byggerytme. Det kan have andre fordele, f.eks. i det planlægningsmæssige. Hr. Estrup sagde, at der egentlig ikke er så stor forskel på det samlede omfang af den kvotaforøgelse, som foreslås af socialdemokratiet og VS, og det tror jeg er en rigtig vurdering, som vi i hvert fald hurtigt kunne blive enige om. Der er jo forskellige beregninger, som viser, at der mangler mellem 20.000 og 40.000 ungdomsboliger helt akut. Det kommer lidt an på opgørelsesmetoden, men jeg har i hvert fald ikke nogen steder set nævnt under 20.000 i de undersøgelser, som har været fremme, og her i efteråret blev omkring 5.000 simpelt hen afvist på kollegierne, da de skulle påbegynde deres studier i de store uddannelsebyer. Der er således ingen tvivl om behovet, og jeg forstår derfor ikke, at man kan efterlyse begrundelsen for disse kvotaforhøjelser.

Hvad angår spørgsmålet om kommunal medfinansiering, som ministeren har været inde på, nævnede, jeg tror, det var venstres ordfører, at staten kunne have endnu vanskeligere ved at fremskaffe disse midler. Det er ikke rigtigt: det er jo kun et spørgsmål om via statsbudgettet at gribe ind over for dem, som i øjeblikket på grund af den borgerlige regerings politik har fået øgede forbrugsmuligheder, men det er noget, kommunerne ikke kan gøre. De indgreb, som er nødvendige over for dem, der har de store skattefrie indkomster f.eks., er jo ikke noget, kommunerne